

Welkom op deze tweede zondag van het kerkelijk jaar. De telling van eerste, tweede, derde zondag is weer begonnen en zal doorgaan tot aan de advent, onderbroken door de veertigdagentijd en de paastijd, want dan krijgen de zondagen een eigen naam. Nu zitten we, liturgisch gezien, in de tijd van de gewone zondagen. Het betekent niet dat we dan droogstaan. We gaan door met het lezen van de Schrift en het vieren van de eucharistie. De Schrift, de Bijbel, heeft altijd verrassingen in zich, verhalen en thema's die je uit de dagelijkse tred van het leven halen en je even doen stilstaan bij wat dat leven eigenlijk is, kan zijn, zou moeten zijn. Ook een gewone zondag door het jaar prikkelt. Zoals vandaag. Verhalen over roepen. Er gebeurt iets met een kleine jongen en met grote mensen als ze luisteren naar een stem die hen roept. Dat kunnen we in ons dagelijks leven altijd weer doen. Luisteren naar een stem die ons aanspreekt.

Gebed

God, Vader, maak ons ontvankelijk voor Uw stem. Laat ons zien waar U te vinden bent in onze wereld. Wijs ons de plek waar U woont. Woon onder ons. Wij vragen U dat door Jezus, Uw openbaring bij uitstek. Amen

1 Samuel 3:3b-10.19

Johannes 1:35-42

Overweging

Een kleine jongen, Samuel, en twee volwassenen, Andreas en Simon, zijn personen van wie het verhaal vandaag klinkt op talloze plaatsen in de wereld, zoals ook hier zojuist in onze kerk. Wat is het in het gedrag van deze mensen dat van zo'n grote waarde is dat wij hun namen blijven noemen door de eeuwen heen? Ogenschijnlijk hebben ze nog niets bijzonders gedaan. Samuel noch Andreas noch Simon hebben heldendaden verricht, ze zijn niet opgeklommen in de rangen van macht, geleerdheid en aanzien. Toch lijkt er iets met hen samen te hangen wat het waard maakt hun verhaal door te vertellen en ervan te leren. Ze zijn en doen blijkbaar iets wat hen maakt tot wat wij tegenwoordig 'influencers' noemen. Ze vallen op en zijn interessant en kunnen daarom invloed uitoefenen op ons gedrag.

Wat is het dat hen bijzonder maakt en waard om van hen te leren? Het moet iets heel gewoons zijn, iets dat in de grote wereld nauwelijks wordt opgemerkt. Het gewone blijkt bijzonder: zij gebruiken hun zintuigen goed. Zij zien, voelen, horen, ruiken op zulk een manier dat de

werkelijkheid waarin zij leven diepte krijgt. Hun zintuigen zijn zo levend dat zij oog hebben voor de binnenkant, oor hebben voor wat waarachtig is, voelen wat echt is. Ze hebben een hart dat meekijkt, meeluistert, meevoelt. Hun binnenste raakt verbonden met buiten. Dat is niet vanzelfsprekend en gebeurt niet zomaar. Ze zijn ervoor in de leer. Samuel, Andreas en Simon zijn leerlingen. We hebben er iets van gehoord in de twee schriftlezingen.

Samuel is nog jong en onervaren. s-Nachts hoort hij zijn naam roepen terwijl hij slaapt: ‘Samuel’. Hij staat op en gaat naar Eli, zijn leermeester bij wie hij in huis woont: ‘Hier ben ik – U hebt mij toch geroepen?’ ‘Nee’ zegt Eli, ‘ga maar weer slapen’. Vervolgens gebeurt dat nog eens en nog eens. De derde keer begrijpt Eli wat er gebeurt en hij zegt tegen zijn leerling: ‘Mocht je die stem nog eens horen, zeg dan: spreek Heer uw dienaar luistert’. Zo doet hij en Samuel begint zijn roeping te verstaan. Hij groeit op en ontwikkelt zich tot een mens die hoort en luistert.

Twee leerlingen van Johannes de Doper overkomt iets dergelijks. Zij staan ergens met zijn drieën langs de weg en Jezus passeert. Johannes zegt tegen zijn leerlingen: ‘Zie het Lam Gods’. De twee horen dat en gaan onmiddellijk Jezus achterna. Een super korte vertelling. Vóór die leerlingen achter Jezus aan gaan, moet er veel gebeurd zijn. Johannes heeft blijkbaar het hart van de twee zodanig voorbereid dat ze met dat hart zijn gaan horen en zien. ‘Zie het Lam Gods’: ze horen en zien dat Jezus die daar loopt de vervulling kan zijn van wat in hen sluimerde aan verwachting en verlangen.

Samuel, Andreas, Simon: Wat kunnen ze voor ons betekenen? Ze zijn van heel lang geleden, uit een cultuur waar de stilte van de woestijn dichtbij is. Waar, op het eerste gezicht, het leven heel wat ongecompliceerder verloopt dan in ons modern hectische bestaan. Wij zijn in een versnelling geraakt, ons leven wordt vooruit gestuwd door het nieuwste van het nieuwste. Stilstaan betekent tijdverlies, tradities spelen nauwelijks een rol. Op NPO radio 1 hoor je herhaaldelijk de slogan: ‘Wie luistert, weet meer’. Dat is al heel wat. Het evangelie nodigt ons uit nog een stap verder te gaan: Bij jezelf komen en dan goed kijken, goed luisteren opdat het mysterie zich kan openbaren in wat je hoort en ziet. Het resultaat daarvan gaat uit boven ‘iets te weten komen’. Wie goed luistert, werkt niet alleen met het verstand maar ook met het hart. Dat gaat niet vanzelf. Ook bij Samuel niet. Hij moet leren wie hij zelf is: ‘zie mij, zie mij aan, delf mijn gezicht op’. Zo leert hij de prachtige kunst van aandacht: met zijn hart gaat hij zien en horen wat in een menselijke stem doorklinkt.

Voorbede

Eeuwige, wij bidden U

Open onze oren voor Uw stem, open onze ogen opdat wij zien.

Geef ons het besef dat U woont in alles wat wij waarnemen.

Laat ons zingend bidden

God, laat ons niet stom en doof worden bij alle geweld en onrecht in onze wereld.

Geef ons iets van Uw Geest om mee te zoeken naar nieuwe wegen.

Laat ons zingend bidden

Voor mensen die verloren lopen, zonder thuis, zonder houvast:

Dat er naasten blijven die naar hen omkijken

in het besef dat Gods liefde ook vandaag gedaan moet worden.

Laat ons zingend bidden

Slotgebed

Eeuwige,

Wek vertrouwen en kracht in ons opdat wij beseffen deel te zijn van een levende schepping

Versterk onze oren en ogen opdat wij horen en zien

hoe U leeft in ons en in alles en allen die Uw schepping zijn.

Dat vragen wij U door Jezus, Lam van God.

Amen